



DANSK FIRMAIDRÆT

Tilslutningen til DFIFs kursusaktiviteter har været meget fin i denne sæson. Billedet herunder er fra et skydekursus i Middelfart, hvori deltog mere end 40 skytter.

INDHOLD

| | |
|-------------------------------|----|
| Leder | 2 |
| Idrættens Samarbejdsudvalg | 3 |
| Tilskudsordninger | 6 |
| Svar fra Chr. Lauritzen | 8 |
| Pausegymnastik | 9 |
| Haderslev Firma Sport 25 år | 11 |
| Fin kursustilslutning | 12 |
| TV-udsendelse | 13 |
| 3 nye sammenslutninger | 13 |
| Nordisk folkelandskamp | 14 |
| Hæderstegn | 15 |
| Bæretilladelse til skytter | 16 |
| Fritaget for oplysningssedler | 16 |



NR. **3**

MARTS 1977

20. ÅRGANG

Hånd i hanke med udviklingen



Inden for Dansk Firmaidrætsforbund har man siden starten ført en noget vekslende kurs med hensyn til den form, hvorunder forbundets stævner har været afviklet. Igennem de første 10-15 år arrangeredes landspokalturneringer for udvalgte hold fra sammenslutningerne, senere Firmaidrættens Dag, hvor det var klubhold, der repræsenterede sammenslutningerne, og hvor der ikke spillede frem til nogen slutkamp. Efter disse kom landsmesterskaberne og nu sidst landsstævner, stadig for klubhold. Af de indendørs idrætter har bordtennis figureret længst på forbundets stævneprogram, både for hold og individuelt.

Når disse linier læses har vinterens landsstævner været holdt i forskellige byer landet over. Tilslutningen har været større end nogensinde – men netop den omstændighed giver stof til eftertanke. Ganske vist blev vinterstævnet fordelt over flere byer for nogle få år siden, fordi tilslutningen blev for stor til, at én sammenslutning kunne magte arrangementet, men udviklingen er fortsat med stor styrke, og DFIF bliver formentlig nu nødt til at tage fat på problemet igen.

Der er næppe nogen – og at dømme efter tilslutningen slet ikke de aktive – der på nuværende tidspunkt har tænkt sig at afskaffe landsstævnerne. Det er tanker, der har været fremme før, men som vel nok er kulet ned igen. Og skal der tages fat, må det sandsynligvis blive i form af en stramning af deltagerberettigelsen ved landsstævnerne. Der må en eller anden form for adgangsbegrænsning til.

For blot at nævne skytterne har der været op imod 500 med ved stævnet i Ålborg, og et stævne af et sådant omfang vil ikke mange sammenslutninger være i stand til at afvikle. Og den nye gren på stævneprogrammet, kegler, er man nødsaget til at starte om fredagen for at være færdig til søndag aften ved 19-tiden – og det til trods for, at kun et ringe antal sammenslutninger sender deltagere til dette stævne.

Men hvordan skal adgangsbegrænsningen i givet fald administreres. Ja, det tilkommer ikke os på denne plads at afgøre, men vi kan pege på, at det for nogen virker uheldigt, at man inden for visse idrætsgrene på landsstævneprogrammet har mulighed for at deltage med den eneste klausul, at man skal have været deltager i et kredsstævne, medens man i andre skal have opnået vinderplacering ved kredsstævnerne for at kunne deltage i det afsluttende landsstævne.

Vore landsstævnens værdi som propaganda for firmaidrætten må ikke glemmes, og netop derfor må vi også tænke på, at de ikke bliver større, end at alle vore sammenslutninger vil være i stand til at afvikle dele af dem. Og det er der sammenslutninger, som ikke er, hvis vi ikke tager hånd i hanke med udviklingen.

Hovedkulds ind i en opgave som er meget interessant

Amtskredse eller ikke i Dansk Firmaidrætsforbund? Ja, det vil tiden vise, men kendsgerningen er, at DFIF er det eneste af de 4 forbund i Idrættens Fællesråd, hvis »mellemorganisationer« ikke er baseret på amtsinddelingen. DDSG & I og DDGU har længe haft deres amtsforeninger, og Dansk Idrætsforbund har også ændret strukturen med henblik på dannelsen af amtsforeninger.

Med en ensartet struktur opstår behovet for et samarbejde på amtsplan, f. eks. i forhandlingerne med de amtskommunale myndigheder, og vi har bedt Jørgen Riisom, Randers, der er med i forretningsudvalget for Idrættens Samarbejdsudvalg i Århus amt, fortælle lidt om det foreløbige samarbejde mellem de 4 forbunds amtskommunale organisationer. Interviewer er Ole Wordolff.

– Jørgen Riisom, du er draget i felten for firmaidrættens på ny. Som firmaidrættens repræsentant i Idrættens Samarbejdsudvalg i Århus Amt (ISÅ) er du blevet engageret i det arbejde, ISÅ har sat i gang. Hvad er i grunden formålet med ISÅ?

– Må jeg til indledning rette en misforståelse. Jeg er ikke draget i felten for noget. Jeg er kastet hovedkulds ind i en opgave, som heldigvis er meget interessant.

Jeg deltog som stedfortræder for et kredsbestyrelsesmedlem i et møde på et tidligt tidspunkt. På dette møde nedsatte man en bestyrelse – 12-mandsudvalget – og »det tager du dig af, ikke sandt«, sagde Niels Bak, og inden jeg fik svaret, var det ført til protokols. Voila!

Jørgen Riisom, Randers, blev kastet hovedkulds ind i en ny opgave for firmaidrættens som medlem af Idrættens Samarbejdsudvalg i Århus Amt.

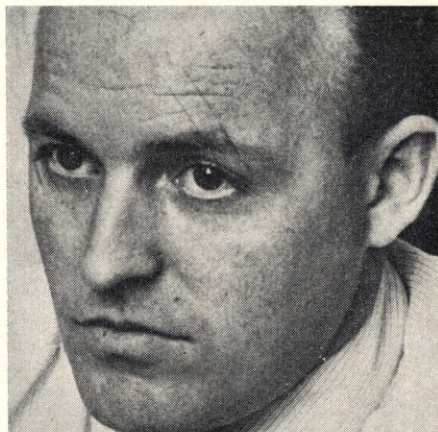
Formålet med ISÅ er at få etableret et samarbejde til bedste for idrættens i Århus Amt. Selvfølgelig er der også tale om penge i denne sammenhæng, men det er lige så vigtigt med samarbejde – det kan også blive til en slags »håndører« hen ad vejen.

Ofte har man i de 4 organisationer – DDGU, DDSG & I, DFIF og DIF – været nødt til at aflyse kurser på grund af manglende deltagelse indenfor de enkelte forbund hver for sig.

– ISÅ var mig bekendt det første af disse samarbejdsudvalg, som senere har set dagens lys i flere amter. Hvad var baggrunden for, at idrætsorganisationerne pludselig kunne finde sammen på amtsplan. De havde dog hver for sig mange år på bagen?

– Vi var om ikke de første, så dog en af de første, og vi startede op, fordi en af organisationerne (hvem er ligegyldigt) fandt ud af, at der måtte være tilskud til amtsarbejdet at hente. De andre lugtede lunt og gik i gang, og tidligt på foråret 1975 fandt vi alle 4 sammen og indgik en samarbejdsaftale den 21/5 1975.

Under de indledende møders diskussioner



blev det hurtigt klart, at der var en lang række opgaver, vi udmærket kunne løse i fællesskab, specielt overfor amtet og senere i samarbejde med amtets embedsmænd – Århusundersøgelsen – Ungdomsskole/Idræt.

– *Hvorfor er der nu penge at hente hos amterne?*

– Er der da det? Vi ved ikke noget, men vi mener det rimeligt, at amtskommunerne vil være behjælpelig på dette område. Det er ikke rimeligt, at de enkelte forbunds tilskud skal bruges her, når der er nok at bruge penge til i forbundene, og kommunerne vil kun yde tilskud indenfor kommunen, altså . . .

Vi har så håb om, at der er penge til os også. Andre steder er der sket udbetalinger under en eller anden form.

– *Er det alle amter, som nu er villige til at yde tilskud til idrætten?*

– Som sagt er der sket noget flere steder, men der mangler ligesom en linie i hele spørgsmålet.

I øvrigt bliver der sikkert ikke tale om idræt alene. Hos os er også spejderne og de politiske ungdomsorganisationer o. lign. inde i billedet, og det vil vel også være det rigtige.

– *Efter hvilke retningslinier ydes tilskuddene?*

– Ja, der er ikke givet nogle retningslinier – desværre. Derfor vil der sikkert blive og vedblive at være forskelligheder. I Ringkøbing amt søger de enkelte organisationer og får også penge. I Storstrømsamt udbetales tilskuddet efter andre normer, som jeg vil undlade at kommentere, da jeg ikke kender nok til sagen. Hos os vil vi gerne have tilskud pr. aktivitetshoved eller eventuelt et fast årligt tilskud, som vi selv arbejder med. Vi vil så vidt muligt undgå øremærkede tilskud, og det er vort indtryk efter samtaler med amtspoli-

tikere, at her er vi helt enige.

– *Hvis vi forudsætter, at der bliver tildelt jer et beløb fra amtet, hvordan skal det da bruges? Kan I blive enige om fordelingen mellem organisationerne?*

– Vi er allerede enige om, hvordan et tilskud i givet fald skal bruges.

Der er i fællesskab indsendt en ansøgning på ca. kr. 600.000,-, som i ansøgningen er specificeret at skulle bruges til administration, bladvirksomhed og kommunikation, konsulentbistand samt kursusvirksomhed i amtet, og det er fra amtet pointeret, at der i givet fald ikke vil blive ydet støtte til andet end amtsarbejdet indenfor Århus Amt.

Der bliver altså ikke tale om tilskud til de enkelte organisationer, men til forbundenes arbejde i amtet i større eller mindre målestok alt efter behov. Skulle der være et stort behov i en organisation, vil man søge dette løst helt, hvorefter de andre så efter aftale vil vente med at få deres tilskud.

Det ligger endvidere helt fast, at ISÅ som sådan skal have sin del af kagen til administration, men det er meget spændende, om og hvad vi får.

– *Hvordan er så ISÅ organiseret?*

– Det »daglige« arbejde udføres af et forretningsudvalg på 4 – 1 fra hver organisation. Hvert kvartal afholdes et bestyrelsesmøde – 12-mands møde – hvor forretningsudvalget får ris eller ros for sit arbejde og forelægger ideer til det fremtidige arbejde.

Desuden har vi Kursusudvalg, Presse-, Radio- og TV-udvalg samt et Anlægs- og Planlægningsudvalg, alle med 1 medlem fra hver organisation.

På nuværende tidspunkt har vi et medlem i amtets voksenpædagogiske center.

Vi har ansøgt om sæde i amtets programudvalg, men har fået afslag i denne omgang.

Det vil måske her være på sin plads at nævne, at vore 12-mandsmøder altid overværes af en forbundskonsulent, hvilket både vi og vore forbund er glade for. Vi kan få oplysninger af konsulenterne og ofte gode råd, og vore forbund er altid orienteret om, hvad der foregår.

– Hvilke planer er der så i ISÅ om det fortsatte samarbejde?

– Der er vel egentlig ikke specifikke planer om samarbejde. Vi har fundet sammen i nyttig dialog, og det ligger for mig at se i luften som en selvfølgelig ting, at det skal fortsætte i al fremtid.

I al fremtid vil måske virke som store ord, men jeg tror ikke for store ord. Vi kan på et tidligt tidspunkt – hvert kvartal – få ryddet mislyde bort, før det bliver bitterhed.

– Du sagde på sidste års repræsentantskabsmøde i en diskussion om samarbejdsudvalgene, at man absolut ikke var interesseret i en styring fra højere sted (Idrættens Fællesråd). Kunne en koordineret organisation af disse udvalg ikke være til gavn for deres arbejde og forhandlingerne med amterne?

– Vor mening er her, at amterne er alt for forskellige til, at vi kan have en »hovedbestyrelse« til at sige, hvad vi må. Enhver må på sit niveau forhandle med de mennesker, man skal arbejde sammen med.

Vi har et Idrættens Fællesråd, hvor vore forbund taler sammen på landsplan og forhandler med Folketingets politikere.

I samarbejdsudvalgene skal vi forhandle på amtsplan med politikerne i de enkelte amtskommuner.

Idrætssamvirkerne har så deres naturlige forhandlingspartnere på det primær-kommunale plan.

Efter vor mening en helt naturlig lagdeling af idrætten, hvor det vil være komplet over-

flødigt med landsorganisationer, som formodentlig ikke ville få noget at skulle have sagt, når det kommer til stykket.

Herefter må det så være på sin plads at pointere, at man sikkert bør tale sammen med andre på »samme niveau«. Den 29/1 1977 var vi indbydere til et sådant Samråd, hvor vi udvekslede erfaringer og oplysninger med en række repræsentanter fra andre amter, men der var ikke tale om stiftelse af en landsorganisation. Tværtimod, der var enkelte deltagere, der først ville tale med, da vi var helt enige om, at der ikke skulle være en paraply over os alle.

Konklusionen af dette møde blev, at vi vil mødes igen, dersom der var et behov, eller hvis et samarbejdsudvalg fandt anledning til at indbyde til et sådant møde.

– Har ISÅ gjort sig nogle erfaringer, som kan gives videre til andre samarbejdsudvalg?

– Ja, det synes jeg, vi har. En væsentlig ting hos os var, at vi med det samme fik talt ud om tingene, og blev klar over, hvad vi hver for sig stod for. DDGU og DDSG & I kendte hinanden, men vi 2 andre skulle ind i billedet, og kom det også.

En anden væsentlig ting er, at vi har vor fulde suverænitæt. Det er bestemt i samarbejdsaftalen.

Endelig er det virkelig en glædelig ting, at alle øjensynlig møder med et ønske om, at vi skal løse opgaverne i fællesskab. Det er yderst sjældent, at vi har »for meget med hjemmefra«, forstået på den måde, at vi ser på særinteresser og glemmer helheden. Det kan ikke helt undgås, men det sker sjældent.

Vi føler altså alle, at det er en opgave, som skal løses i fællesskab og i enighed. Det skal i denne forbindelse oplyses, at vor eneste afstemning til dato var den, der konfirmerede vor samarbejdsaftale.

Opfyldelse af Chr. Lauritzens ønske bliver til millimeterretfærdighed

Fra Dansk Firmaidrætsforbunds kasserer, Henning Nielsen, har vi modtaget følgende:

I Dansk Firmaidræts februarnummer, hvor formanden for Postens Idrætsforbund, Chr. Lauritzen, argumenterer for en så retfærdig fordeling af tipstiskuddet til sammenslutningerne som muligt, udtaler han, at toppen er nået – og det må vel være toppen af uretfærdighed – når kassereren udtaler, at interne aktiviteter i en militær idrætsklub – en flyvestation blev omtalt – skal registreres som hørende til tilskudsberettiget aktivitet.

Udtalelsen var ikke ment som en provokation, således som den tilsyneladende er blevet opfattet. Den var fremsagt som et bidrag til klarlæggelsen af, hvorfor nogle sammenslutningers aktivitetstal i forhold til klubtal er større end andres. Og der lå i udtalelsen ikke nogen stillingtagen til, om disse aktivitetstal skulle være tilskudsberettiget eller ej. Men Chr. Lauritzen har nok ret i, at det er rimeligt, at emnet bliver debatteret.

Chr. Lauritzen og jeg har altid været enige om, at hvis et element i en tilskudsfordelingsnøgle skulle være aktivitetstallene, så måtte dette element indgå med en meget lav vægt. Dette har da også været tilfældet i de senere år, ikke mindst takket være Chr. Lauritzens indflydelse.

Postformandens argumentation var, at der åbenbart var nogle sammenslutninger, der havde falske aktivitetstal. Mit indlæg i debatten på formandsmødet havde altså kun til formål at belyse, hvori denne »falskhed« tilsyneladende består.

I en nærmere analyse af problemet omkring tilskud efter aktivitetstal vil jeg pege på, at det må være enten-eller, ikke et både-og. Hermed mener jeg, at man enten må give tilskud efter aktivitetstal, eller at man må undlade det. Man kan ikke, som Chr. Laurit-

zen tilsyneladende mener, give tilskud efter aktivitetstal, der er gedigne og undlade at give efter aktivitetstal, der er underlodige.

Vi kan først stille spørgsmålet, hvorfor skal vi ikke give tilskud til disse »falske« aktivitetstal? Argumentationen her lyder, at det skal man ikke, fordi de enkelte sammenslutninger ingen omkostninger har for at sætte denne aktivitet i gang. Måske kan der lige være tale om, at der skal sendes et stort læs blade til klubber med »falske« medlemsstal. Det argument er det ganske rigtigt svært at skyde igennem, omend man måske kan sige, at denne ekstra aktivitet er et resultat af sammenslutningens stævner og turneringer.

Overfor denne opfattelse kan man så gøre gældende, at de nævnte »falske« aktiviteter trods alt må regnes som firmaidrætsaktiviteter. Et synspunkt, som Chr. Lauritzen forhåbentlig også kan gå ind for. Forbundet må derfor være interesseret i, at de indgår i aktivitetsstatistikken. Og vil man være sikker på, at de kommer med, må man også honorere dem på lige fod med andre aktivitetstal, da de i denne forbindelse betragtes som ligeværdige.

Mere væsentligt er det at få klarlagt, om det kun er aktivitetstal, som militæridrætsklubber selv forårsager, der ikke må honoreres. For man må gøre sig klart, at der i alle andre – i hvert fald større – klubber kan forekomme »falsk« aktivitet. Større velorganiserede klubber kan arrangere selvstændige turneringer, hvori der kan forekomme deltagere, der ikke forekommer i en sammenslutnings arrangementer. Regler om, at aktive idrætsudøvere ikke må deltage i firmaturneringer, kan f. eks. være årsag hertil. Hvis personalet i en banks idrætsklub får tildelt en time i en kommunal gymnastiksal, og to af medlemmerne er motionister, der ikke deltager i sammenslutningens aktiviteter, er de

altså også »falske« aktivister. Det vil nok lyde mærkeligt i manges øren.

Men det mest problematiske kan være Postens IFs 2.563 aktivitetsmedlemmer. Vil Chr. Lauritzen garantere for, at hver af disse har deltaget i et stævne eller en turnering, som Postens IF har arrangeret, eller er tallene blot hentet fra de lokale postklubbers indberetningskemaer, som de også indsender til de lokale sammenslutninger? *Chr. Lauritzen skylder os et svar på dette spørgsmål!*

Med ovenstående har jeg villet pege på, at problemet med aktivitetstal, der eventuelt ikke skal være tilskudsberettiget, nok er større, end man umiddelbart har forestillet sig.

Det andet, jeg vil pege på i denne debat, er, at det vil være forbundet med et stort administrativt besvær at registrere »rene« aktivitetstal, altså tal, der alene refererer sig til en sammenslutnings aktivitet.

I det omfang, et klubindberetningskema viser aktiviteter, der ikke figurerer på en sammenslutnings program, kan »falske« aktiviteter være lette at luge ud. Men når Postens IF og den lokale sammenslutning begge har arrangeret skydekonkurrence, hvori den lokale postklub har deltaget begge steder, men ikke med helt de samme deltagere, hvordan skal man så være i stand til at registrere lodig og underlødig aktivitet.

Måske skal indberetningskemaerne indeholde dels en kolonne for rigtig aktivitet, dels en for forkert aktivitet (hvis altså den forkerte overhovedet skal med).

Det går ikke. Skemaerne udfyldes i dag kun med stort besvær rigtigt af de enkelte klubber. Det bliver i hvert fald ikke bedre, hvis vi føjer den omtalte ekstra kolonne på. Og alligevel har vi ingen garanti for, at aktivitetstallene bliver fordelt i rigtige kolonner.

»Det gør ikke noget,« siger Chr. Lauritzen, det skal kredsene kontrollere. Det må fremgå af det ovenstående, at det har kredsene ikke skyggen af mulighed for. Men hertil kommer, at det må være en ganske urimelig byrde at lægge på kredsene. Skal det være formanden, kassereren eller sekretæren, der skal påtage sig et sådant administrativt besvær? De vil sikkert alle betakke sig.

En kontrol skal, som det sker i dag, udføres af forbundets funktionærer. Og de vil sikkert også betakke sig. Manglende kontrolmuligheder og stort administrativt besvær taler altså imod at foretage en adskillelse af aktivitetstallene.

Endelig er der økonomien i det hele. Lad os antage, at der i det samlede aktivitetstal skjuler sig ca. 10.000 militære aktiviteter. (Det er et tænkt tal, der blot nævnes til be-



Forbundets kasserer, Henning Nielsen (tv), svarer Chr. Lauritzen på dennes udtalelse i sidste nummer af Dansk Firmaidræt om tilskudsordningerne inden for forbundet.



Svar fra Chr. Lauritzen

lysning af spørgsmålet). Fjerner vi 10.000 tilskudsberettigede aktivister, bliver der efter 1977-budgettet 2.200 kr. til fordeling blandt de øvrige aktivitetstal, som vi for nemheds skyld kan sætte til 100.000. Fjernelsen af de »falske« aktivitetstal vil altså give 2,2 øre mere pr. aktivitetsmedlem til de resterende. Chr. Lauritzens ønske om retfærdighed ville herefter resultere i, at Postens IF fik et yderligere tilskud på ca. 56 kr. Dette er ikke retfærdighed. Det er millimeterretfærdighed. Som Chr. Lauritzen gerne afstår fra.

Konklusionen må alt i alt være, at enten giver man sammenslutningerne et aktivitets-tilskud efter de hidtil gældende regler – men vel at bemærke et meget lille tilskud pr. aktivitetsmedlem, eller også lader man aktivitetstilskuddet pr. medlem helt bortfalde. Ser man på forbundets interesser, der må bestå i, at alle gyldige aktivitetstal bliver indberettet, må disse tal også honoreres, og på dette grundlag må vi fastslå, at et aktivitetstal af den størrelsesorden, vi har i dag, må bibeholdes.

Henning Nielsen



Allerførst tak til forbundets kasserer, Henning Nielsen, fordi han »har taget handsken op«.

Jeg skal undlade at kommentere de mange udtryk, han bruger (falske, falskhed, aktivister etc.), men det ser næsten ud til at gå ud over det saglige.

Set ud fra forbundets synspunkt har man jo en interesse i at få så mange aktivitetsmedlemmer (forbundet = DFIF) som muligt, idet man har et naturligt ønske om at kunne sammenligne sig med de øvrige forbund ud fra de registreringsmetoder, disse forbund anvender.

Vi er vel i Danmark ved at være flere idrætsudøvere, end vi er indbyggere. Tilbage til sagens kerne: Jeg vil fortsat mene, at den af mig foreslåede måde giver størst retfærdighed, men ud fra DFIFs ovennævnte interesse og tilsyneladende vanskelighed ved at kontrollere og skelne på lokalt plan, må jeg jo nok erkende, at det er »de store tal«, der kommer til at gælde fremover.

Denne metode har bare en slagside, idet store sammenslutninger som regel har store klubber, der arrangerer interne turneringer i klubben, mens mindre sammenslutninger som regel ikke har særlig store klubber blandt deres medlemmer, hvorfor de ikke har samme mulighed.

Der er ikke særlig store udgifter for sammenslutningen i forbindelse med én af klubbernes interne turneringer – heri konstaterer jeg, at vi er enige.

Denne – efter min opfattelse – uretfærdighed kan jo udlignes en del ved at give tilskuddet pr. aktivitetsmedlem en ringe vægt, og her konstaterer jeg også, at vi er enige.

Jeg vil fastholde, at kontrollen bedst kan udøves i kredsen. Det var jo ikke meningen, at man skulle sidde og gennemgå hvert enkelt skema, men tanken var, at man på et

kredsbestyrelsesmøde kom med de enkelte sammenslutningers skemaer, som man så gensidigt kommenterede. Var der store forskelle i forhold til aktiviteter, som man var klar over blev udøvet i den pågældende sammenslutning, kunne sammenslutningen få lov til at redegøre for tallene bl. a. ved hjælp af klubindberetningsskemaerne. Eventuelle misstemninger sammenslutninger imellem ville være ryddet af vejen på et tidligt tidspunkt.

Forbundets funktionærer har ikke skyggen af chance for at kontrollere noget i en sammenslutning – de har i hvert fald ikke kunnet gøre det indtil nu, og det er ikke funktionærernes skyld!

Postens Idrætsforbunds tal og beregningen af, hvor meget mere vi eventuelt ville få i tilskud, er efter min mening helt uden betyd-

ning i det, vi diskuterer, og jeg afstår fra at besvare dette, idet jeg ikke mener at »skylde« noget.

Min konklusion af indlæggene bliver, at det er de »store« tal, der kommer til at gælde fremover, at man som følge heraf må give aktivitets-tilskuddene en ringe vægt, og at sammenslutningerne må være meget påpasselige med at informere klubberne ved udfærdigelsen af indberetningsskemaerne – det kan nås endnu for indeværende års vedkommende.

Til slut vil jeg bemærke, at der ikke kommer flere indlæg fra mig her i bladet (om dette emne).

Chr. Lauritzen

Den første mand på pausegymnastikkursus

Vicetoldinspektør *Torben Clasen*, som har sit daglige virke på Nykøbing F Distriktstoldkammer, fik sidste år interesse for pausegymnastikken. Pudsigt nok fik hans søster, *Tove Filtenborg*, der er ansat på *Panther Plast* i Vordingborg, helt uafhængigt af ham den samme interesse. Da søster og broder mødtes, var der naturligvis grobund for en udvikling i retning af pausegymnastik på deres respektive arbejdspladser.

Amatøragtigt ver det i starten, siger *Torben Clasen* i den samtale, vi har haft med ham, men interessen var drivkraften. Med interessen fulgte et ønske om at lære mere om pausegymnastik, og på DFIFs pausegymnastikkursus I i Nykøbing F den 18.–20. februar var *Torben Clasen* den første mand, der

har gennemgået forbundets kursus, der ledes af *Bente Dahl*.

Pausegymnastikken har i øvrigt haft en mærkelig skæbne i dette land. Allerede ved Dansk Firmaidrætsforbunds start i 1946 var der pausegymnastik på enkelte arbejdspladser, men det slog aldrig rigtigt an. Nu er interessen stigende igen, og så vil det vise sig, om den vil fænge for alvor.

Vore nordiske nabolande har igennem mange år haft pausegymnastik som en naturlig del af arbejdsdagen på langt den overvejende del af virksomhederne. Her har man for længst indset fordelene ved, at de ansatte får mulighed for at røre kroppen under kortvarige øvelser.

Vor samtale med Torben Clasen forløb således:

– *Torben Clasen, det er nok for meget at påstå, at du har slået en breche i en udpræget kvindesag, for pausegymnastikken er knapt blevet etableret herhjemme endnu. Kendsgerningen er imidlertid, at det sparsomme uddannelsesprogram, det har været muligt at gennemgå i Danmark, hidtil kun har været gennemgået af kvinder, men nu har du altså været med på et pausegymnastikkursus arrangeret af DFIF i din hjemby, Nykøbing F. Hvorfor var du med?*

– Ganske enkelt fordi jeg ville vide noget mere.

Det var i november 1976 lykkedes at indføre pausegymnastikken med god tilslutning fra personalet i kontorsektoren i vore 4 afdelinger, så at sige fra dag til dag, på et grundlag, der vist må siges at være temmelig amatøragtigt.

Udgangspunktet var et par lånte »hjemmestrikkede« programmer, som Panther Plast i Vordingborg på det tidspunkt havde »kørt« en uge. Jeg valgte underlægningsmusik, indtalte programmerne på bånd og demonstrerede øvelserne for personalet, men jeg havde bestemt ingen særlige forudsætninger og turde kun give mig i kast med opgaven, fordi jeg var en lille smule »bidt« af ideen.

Efter at have været på kursus har jeg fået en større viden og dermed bedre baggrund for at arbejde videre med sagen.

– *Er pausegymnastikken noget, som udpræget henvender sig til kvinder? Har de mere brug for den end mænd?*

– Nej, pausegymnastikken har bud til både kvinder og mænd. Når den i overvejende grad dyrkes af kvinder skyldes det, at meget af det arbejde, kvinder bestrider, medfører, at de er bundet mere eller mindre til bestemte arbejdsstillinger, f. eks. ved betjening af bog-

holdermaskiner, kodemaskiner, regne- og skrivemaskiner, kartoteksarbejde o.s.v. for blot at nævne områder inden for almindelig kontortjeneste. De har derfor et særligt behov for pausegymnastik.

– *Hvordan reagerer ens kolleger, når man tager initiativ til at begynde pausegymnastik på arbejdspladsen?*

– Langt den overvejende del har haft en positiv indstilling, også selv om de ikke personligt havde lyst til at deltage aktivt.

– *Hvordan var din chefs indstilling til dit initiativ?*

– Fin! Mindre end 1 time efter, at jeg havde forelagt ideen, var tilladelsen »hjemme«.

– *Har pausegymnastikken på din arbejdsplads udviklet sig, siden du gik i gang?*

– Ja, på den måde, at vi nu er 3 foreningsmedlemmer, der har gennemgået kursus I og derfor bedre kan fastholde initiativet i de enkelte afdelinger, ligesom vi efterhånden har i alt 6 gymnastikprogrammer at veksle imellem.

– *Har pausegymnastik noget med almindelig gymnastik at gøre?*

– Ja, naturligvis! Gymnastik betyder jo »metodiske legemsøvelser« og findes i mange variationer lige fra kraftbetonet redskabs- gymnastik til sygegymnastik for genoptræ-

Torben
Clasen,
første
mand
på pause-
gymnastik-
kursus.



ning af patienter. Et sted der imellem er pausegymnastikken nu dukket op som en speciel form for gymnastik beregnet til en kort arbejdspause på omkring 5 minutter, hvor man ved enkle og lette øvelser for nakke, skuldre, ryg og ben modvirker de muskulære spændinger, der let opstår, hvis man er bundet af bestemte stillinger igennem sin arbejdsdag.

Der er ingen tvivl om, at man efter pausegymnastikken vender tilbage til arbejdet bedre tilpas og med større koncentrationsevne, fordi man har bevæget leddene godt igennem, fået afspændt stive muskler og dermed fået blodet pumpet hurtigere rundt i kroppen.

– *Har du fået tilkendegivelser fra dine »elever« om, at pausegymnastikken har hjulpet dem til at få det bedre, når de er på arbejde?*

– Ja, de umiddelbare, spontane reaktioner, f. eks. efter en ny øvelse, om at her har man fat i noget, der er grund til at arbejde med.

Det er vel for tidligt endnu at forsøge at bedømme ændringer i helbredstilstanden i almindelighed, men pausegymnastikken er

utvivlsomt med til at skabe en bedre trivsel på arbejdspladsen.

– *Hvad skal der efter din mening gøres for at udbrede interessen for pausegymnastik her i landet?*

– Pausegymnastikken bør i en periode lanceres ved stadig omtale i presse, radio og ved indslag i såvel TVs sportsudsendelser som i andre, der omhandler vor almindelige hverdag.

Ideen bør følges op ved en samtidig daglig indlægning af 2 pausegymnastikprogrammer i Musikradioen, der i mange virksomheder udsendes over interne højtaleranlæg.

På lokalt plan er vi hos os så småt i gang med at introducere pausegymnastikken på en skole, der erhvervsuddanner ungdommen, idet jeg tillægger det en afgørende betydning, at de nyuddannede unge tager ideen med sig ud på de arbejdspladser, hvor man endnu ikke har fået øjnene op for pausegymnastikkens betydning.

– *Tak for samtalen sagde Ole Wordolff*

Haderslev Firma Sport fylder 25 år

I begyndelsen af 50'erne gik det stærkt med at organisere firmaidrætten i Sønderjylland. 25 års jubilæerne flourer derfor i disse år blandt sammenslutningerne i Sydjyllandskredsen. Den 8. april 1977 fejrer Haderslev Firma Sport således sit 25 års jubilæum for den officielle stiftelse. S sammenslutningen har nemlig fungeret i ca. 6 år længere, men uden status af sammenslutning.

Haderslev Firma Sport blev stiftet den 8. april 1952 af 12 firma- og etatsklubber, og

ved jubilæet har sammenslutningen 85 klubber tilsluttet.

Festdagen markeres med en reception på Hotel Norden, Sandefjordsstuen, fredag den 8. april kl. 10–12, hvortil venner og bekendte af Haderslev Firma Sport indbydes.

Dagen efter holdes jubilæumsfest for sammenslutningens medlemmer på hotel Harmonien med underholdning af bl. a. Katy Bødterger.

Fin kursustilslutning i denne sæson

Kursustilslutningen har været fin i denne sæson.

Ved forbundets lederkursus 1-2 var tilmeldingen så stor, at det var nødvendigt at arrangere to kurser, da det er håbløst at gennemføre disse med mere end højst 15 deltagere.

Det første kursus afvikledes i weekenden den 4.-6. februar, hvor 14 deltagere medvirkede, hvilket endda virkede, som om det var for mange. 3 uger senere løb det næste kursus af stablen med deltagelse af 10 mand. Dette antal forekom ideelt.

Begge kurser fandt sted på Motel Tre Roser i Kolding, som viste sig at være ganske udmærket med gode indkvarteringsmuligheder og fin forplejning.

Samtlige kursister på de to kurser virkede tilfredse og syntes, at de havde få et noget ud af tiden. Instruktøren, *Kurt Christensen*, »kørte« det hele fint og sørgede for, at de også fik rigeligt materiale med hjem til videre granskning.

Diskussions- og mødeledelse er som bekendt ikke den letteste ting i verden, og det var da også især her, deltagerne kom til »behandling«. Kritikken heraf var meget lærerig, og det samme gjorde sig gældende med et andet punkt på programmet, nemlig talerteknik. Her fik samtlige deltagere lejlighed til at holde forskellige former for taler, såvel åbnings- og præsentationstaler som forberedte og improviserede taler. Dette viste sig at være mange gange vanskeligere, end man på forhånd havde regnet med, hvilket også kunne formennes af kritikken bagefter.

Endvidere blev man belært i forskellige systemer indenfor notat- og referatteknik.

En anden og meget værdifuld ting, der er betegnende for disse kurser, er den stigende følelse af selvsikkerhed hos den enkelte deltager.

Der spores en markant forskel hos de forskellige kursister i løbet af weekenden.

I det hele taget må man anbefale disse lederkurser på det varmeste, da de ting, man lærer, i aller højeste grad er brugbare i det daglige.

Det må jo erkendes, at ligegyldigt på hvilket plan, man deltager i firmaidrætten, vil det så at sige altid forekomme, at man deltager i møder, skal lede et møde, skal skrive referat eller bliver nødt til at tale til en større eller mindre forsamling.

Jørgen Mathiassen

Referat

Mødets art: Diskussionsmøde på lederkursus 1 og 2.

Mødedato: 27. februar 1977.

Mødested: Motel Tre Roser, Kolding.

Mødedeltagere: Bent Larsen, Fredericia, Benny Olsen, Kolding, Bjørn Elbæk Pedersen, Jens Dalsgaard, Ejner Kristiansen, alle Middelfart, Leo Madsen, Børge Mortensen, Erling Sørensen og Ove Hansen, alle Odense.

Dagsorden: Kommunikation mellem DFIF og klubberne.

Referat: Gruppen var enig om, at DFIFs blad trænger til en ansigtsløftning. Man foreslår, at der ansættes en kontaktperson i hver kreds som mellemlid mellem klubberne og redaktionen. Endvidere at siderne bag i bladet med lokalstof (Landet Rundt) genopstår, da alle savnede disse sider.

Samtidig skal klubberne gøres interesserede i selv at få deres stof i bladet.

Referent: Bent Larsen

Dette referat er resultatet af en af de opgaver, der blev stillet deltagerne på Dansk Firmaidrætsforbunds lederkursus 1 og 2.

Gruppen syntes, at det var en god idé at sende referatet til Dansk Firmaidræts redak-

TV-udsendelse om firmaidræt

tion, og det synes redaktionen også, at det var.

Vi er slet ikke uenige med gruppedeltagerne, og det kan da nævnes, at vi er i fuld gang med at foretage den ansigtsløftning af bladet, man efterlyser. Det er og har været et spørgsmål om penge, der har bevirket, at bladet har været udsendt i uændret form i mere end 10 år. Nu synes jo lysere tider på vej, og vi har allerede taget skridt til at lave om på bladet til den tid, hvor der strømmer flere penge til DFIFs kasse.

Det gør der fra efteråret, og det vil sige, at vi fra nytår 1978 vil gennemføre de planlagte ændringer.

Sportsredaktionen i Danmarks Radio har planlagt at optage en udsendelse om firmaidræt.

Det skulle ikke være en udsendelse om firmaturneringer, men skulle handle om det formålstjenlige i, at der på en arbejdsplads er etableret en aktiv firmaidrætsklub. Man vil tage kontakt med nogle firmaer, hvor chefen moralsk – og måske også økonomisk – tilkendegiver sin interesse for, at firmaets medarbejdere kan deltage i aktiviteter, der positivt indvirker på klimaet på arbejdspladsen.

Udsendelsen er som nævnt under planlægning – og altså ikke programsat endnu. Optagelserne begynder formentlig først i april måned, og da en udsendelse ikke gemmes ret længe, når den først er optaget, vil den formentlig blive sendt i løbet af foråret.

Optagelse af nye sammenslutninger

Som omtalt i sidste nummer af Dansk Firmaidræt var flere nye sammenslutninger på vej.

Ansøgninger med love fra Bramming Firma Sport og Thisted Firma Sport er nu blevet behandlet på et hovedbestyrelsesmøde den 18.-19. februar med det resultat, at begge sammenslutninger blev optaget.

Med hensyn til kredsplaceringen er der i skrivende stund endnu ikke taget endelig stilling. Men sandsynligheden taler for, at de kommer ind under Østjyllandskredsen.

Desuden har en anden ny sammenslutning været til behandling. Det drejer sig om *Firmaklubbernes Skaksammenslutning*, der består af 9 firmaskakklubber i Københavnsområdet.

Denne sammenslutning har tidligere været til behandling i HB, hvor man inden en even-

tuel optagelse ville have følgende betingelser opfyldt:

1. at der i FKS kun kunne optages klubber i det storkøbenhavnske område.
2. at såfremt de bestående københavnske firmaidrætssammenslutninger (FKBU – KFIU) eventuelt igen skulle søge om optagelse i DFIF, måtte FKS søge optagelse herunder – ellers måtte deres medlemskab af DFIF tages op til fornyet overvejelse.

Disse betingelser kunne FKS tilslutte sig, og på HB-mødet den 18.-19. februar blev sammenslutningen optaget under Nordsjællandskredsen.

Vi ønsker alle tre sammenslutninger velkommen i Dansk Firmaidrætsforbund.

Jørgen Mathiassen

Nordisk folkelandskamp under forberedelse

Planlægningen af den nordiske folkelandskamp, der skal foregå i efteråret (omtalt i årets første nummer), har allerede på nuværende tidspunkt affødt en del aktivitet på forbundskontoret.

I erkendelse af det store arbejde med arrangementet og dets forhåbentlige succes har man henvendt sig til en del andre organisationer om samarbejde, hvilket resulterede i et møde i Svendborg den 22. februar. I dette møde deltog repræsentanter fra bl. a. Dansk Gangforbund, Dansk Marchforening, Dansk Handicap Idrætsforbund og Trim-komiteen, hvor samtlige tilkendegav deres positive indstilling og villighed til at bakke arrangementet op.

Det fælles nordiske symbol og motiv var kommet fra Sverige og blev vist rundt. Alle syntes, det var udmærket. Desuden blev det aftalt, at DFIF udarbejder en mindre plakat samt deltagerkort/startkort, hvilket derefter skulle orienteres videre til de andre organisationer. På alt materiale vil der fremgå, hvilke organisationer der står bag.

Endvidere var man enige om, at DFIF skulle være central for indsamling af resultater, da det er os, der har startet samarbejdet med de andre organisationer i Norden.

Alt i alt var det et meget positivt møde, der gav realistiske forhåbninger om øget samarbejde i fremtiden.

Jørgen Mathiassen



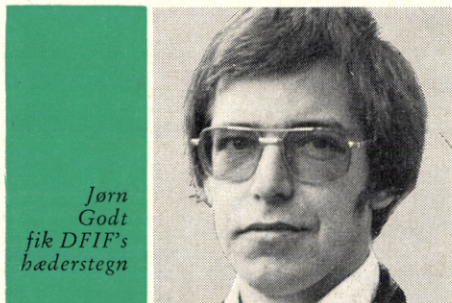
Forestil dig ovenstående tegning i de nordiske landes farver, og du har en festlig opfordring til alle om at deltage i folkelandskampen »Gå, lunte, løbe«.

Hæderstegn til 3 ledere fra Kolding Firma-Sport

Foråret har bragt en mild regn af hæderstegn over Sydjyllandskredsen med sig. Det skyldes først og fremmest Kolding Firma-Sports 25 års jubilæum, som vi bragte en omtale af i sidste nummer af dette blad. I jubilæets anledning fik følgende overrakt Dansk Firma-idrætsforbunds hæderstegn:

Jørn Godt

Jørn Godt har været med i KFS siden 1963 – dog med nogle års afbrydelse i slutningen af 60'erne. Han begyndte i fodboldudvalget, blev formand for det og endte som formand for sammenslutningen i 1973. I Sydjyllandskredsen har han været med siden 1972 og er nu kredsens repræsentant i hovedbestyrelsen.



Jørn
Godt
fik DFIF's
hæderstegn

Endvidere har Jørn Godt været med i DFIFs idrætsudvalg i to perioder fra 1971 til 1973 og fra 1975.

Henning Olesen

Henning Olesen er jernbanemand og har haft kræfter til at yde en indsats for såvel KFS som DJIF. I KFS begyndte han i 1961, hvor han blev valgt ind i fodboldudvalget. I 1967 blev han valgt til næstformandsposten, men interessen for penge gjorde, at han allerede året efter blev kasserer. Den post bestrider han endnu – og til alles tilfredshed. Han er endvidere kasserer i Sydjyllandskredsen, og

nævnes kan det også, at han har siddet på kassererposten i DJIFs idrætsafdeling og i landskredsen inden for DFIF.

Børge Lautrup

Også Børge Lautrup indledte sin ledergerning i KFS i fodboldudvalget, og i modsætning til Jørn Godt og Henning Olesen har han ikke skiftet til andre arbejdsområder. Efter at være valgt til udvalget i 1959 blev han dets formand i 1961, og her sad han, med undtagelse af et enkelt sabbatår til 1969, hvor han flyttede fra Kolding. Han vendte imidlertid tilbage i 1973, klar til at overtage posten igen efter Jørn Godt, der blev hovedformand. Børge Lautrup er stadig fodboldudvalgsformand.

Alle 3 hæderstegn blev overrakt ved jubilæumsfesten, der fandt sted den 19. marts – netop på stiftelsesdagen for 25 år siden.

Karantænedom omstødt

Dansk Firmaidrætsforbunds ordensudvalg har omstødt en karantænedom, som Fynskredsen havde afsagt mod Hospitalets Fodboldklub i Middelfart, fordi klubben var udeblevet fra et kredsstævne i Nyborg sidste år.

Ordensudvalgets kendelse er i og for sig ganske interessant, fordi karantænedommens ophævelse sker, fordi Fynskredsen selv anses for at være medansvarlig for sagens udvikling. Bl. a. har HFK først modtaget programmet 2 dage før stævnets afholdelse og har derfor ingen mulighed haft for at overholde fristen for rettidig afbud, nemlig 72 timer. Formalia skal altså være i orden, inden man griber til så drastiske forholdsregler som at idømme klubber karantæne.

DANSK FIRMAIDRÆT

Udgivet i 7.550 eksemplarer

Redaktion:

Ole Wordloff, Svanemosen 67,
Mosede, 2670 Greve Strand
Tlf. (02) 90 13 35

Dette nummer er afsendt til
sammenslutningerne
24. marts 1977

Trykt i Christensens Bogtrykkeri,
Bogtrykkergården a-s, Struer

28986

DANSK FIRMAIDRÆTSFORBUND

Tåsinge-Hallen, 5700 Svendborg
Tlf. (09) 22 55 92
Eksp.: Mandag-fredag 9-16

Konsulenter:

Ejgon Bertelsen, Porthusvej 38,
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 17 98
Jørgen Mathiassen

BESTYRELSE

Formand:

Karl Randrup, Sjøllandsgade 48,
6700 Esbjerg. Tlf. (05) 12 71 45

Næstformand:

Henning Jensen, Brorsonsvej 16,
6000 Kolding. Tlf. (05) 52 72 62

Kasserer:

Henning Nielsen, Kamillevej 7,
8800 Viborg. Tlf. (06) 62 26 92

Tage Brostrøm, Søndermarksvej 32,
4200 Slagelse. Tlf. (03) 52 86 98

Tage Carlsen, Heboltoft, Velling,
6950 Ringkøbing
Tlf. (07) 32 14 58

Kaj Christensen, Svalevej 34,
7100 Vejle. Tlf. (05) 82 33 63

Jørn Godt, Schultzvej 5,
6091 Bjert. Tlf. (05) 57 23 22

Sten Hansen, Drejøvænget 13,
5500 Middelfart. Tlf. (09) 41 35 06

Jens Kornum, Gl. Århusvej 182,
8800 Viborg

Ole Olsen, Gormsvej 42,
4200 Slagelse. Tlf. (03) 52 74 02

Gunnar Petersen, Snedronning-
svej 17, 9230 Svenstrup J.
Tlf. (08) 38 21 13

Bæretilladelse til skytter

Justitsministeriet har meddelt Dansk Firmaidrætsforbund, at DFIF-skytter, der deltager i arrangementer uden for egen skydebane og hertil medbringer skydeafdelingens våben, skal være i besiddelse af en bæretilladelse, som skal udfærdiges af skydelederen.

Bæretilladelse

for foreningsvåben

Gevær/Pistol nr.:

Bærerens navn:

Bærerens adr.:

Brugsstedet:

Afleveres i

197

Bæretilladelsen udfærdiges i 2 eksemplarer, hvoraf det ene udleveres til skytten, og det andet opbevares af skydelederen.

Bæretilladelsen skal afleveres til skydelederen hurtigst muligt efter endt benyttelse.

Der anvendes særlige blanketter, som kan fås udleveret på forbundskontoret uden beregning.

Fritaget for oplysningssedler

Ministeriet for skatter og afgifter, Skattedepartementet har skrevet således til Idrættens Fællesråd:

»Det meddeles herved, at man i overensstemmelse med ligningsrådets indstilling i medfør af skattekontrollovens § 7, stk. 5, har fritaget fodbold- og håndboldklubber for at indsende oplysningssedler til skattemyndighederne efter reglerne i samme paragraf, stk. 1, for så vidt angår udbetaling af vederlag til dommere i fodbold- og håndboldkampe på ikke over 40 kr. pr. dømt kamp.

Det tilføjes, at modtagere af sådanne vederlag i deres selvangivelser skal give oplysning om modtagne vederlag og de fradragne udgifter.

Man har samtidig underrettet Dansk Boldspil Union og Dansk Håndboldforbund om afgørelsen.